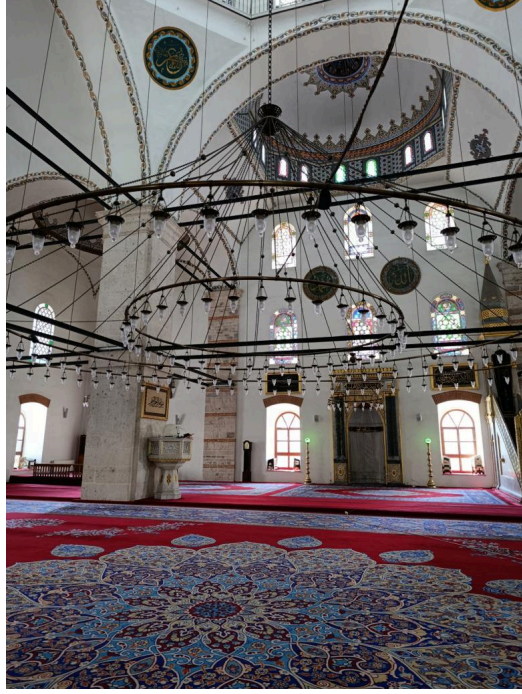

Kapısından İçeri

— çitlembik · 06 Mayıs 2026

Kapısından İçeri

“Elli ikisi için Zağnos Paşa Camii”ndeydik. Zağnos Paşa Camii... Şehrin ortasında yıllardır önünden geçtiğim, gölgesinde oturduğum ama içine ilk kez girdiğim yer. Meğer bazı kapılar, ancak böyle günlerde açılıyormuş.

En büyük teyzem üzüntülü yerlere uğramazdı. Kederle arası baştan mesafeliydi; elinde olsa kendi cenazesine bile gelmezdi. Belki de bir köşeden bakıp, ‘Ben gelmeyeyim, siz benim yerime de üzülün’ diyecek kadar kendince haklıydı.

Teyzem... yeşil gözlü, bembeyaz tenli bir kadındı. Sabahları aynanın karşısına geçtiğinde, Puro sabununu avuçlarında iyice köpürtür, yüzüne yumuşak yumuşak yazardı. Köpükler yanaklarında birikir, çenesinden minik bir bulut gibi sarkar, o da gözlerini hafifçe kısarak kendine bakardı. Sanki aynadakiyle konuşur gibi... ne eksik, ne fazla. Temizliğin o keskin, tanıdık kokusu odaya yayılırken, yüzü bembeyaz köpüklerin arasından daha da aydınlık görünürdü. Eski zamanların o kendine güvenen, sade bakımı.

Japonların kast sistemini ilk öğrendiğimde içimden ‘Acaba bir yerde bir karışıklık mı oldu?’ diye geçirmiştım. Meğer Japon Feodal Sınıf Sistemi diye bir düzen varmış; samurayların, mesafenin ve sessiz bir asaletin dünyası... Teyzemde de öyle bir hâl vardı. Sanki kalabalığın içinde değil de, biraz yukarıdan,

biraz uzaktan yaşardı.

Güneşle de pek anlaşamazmış. Büyüklerden dinlediğimize göre; eşeğin üstüne biner, pamuk gibi beyaz tenini baştan aşağı örter, yanmaktan itinaıyla kaçınırmış. Hatta 'in' diyene kadar da inmezmiş. Güneşe karşı kendi küçük direnişi... biraz inat, biraz zarafet.

Biz caminin serin taşlarında otururken, ben bir yandan yüzyılların sessizliğini, bir yandan teyzemin o ince, mesafeli zarafetini düşündüm. Bazı insanlar hayatın içinde hep vardır ama tam dokunamazsın... bazı mekânlara ise geç girersin, ama sanki hep oradaymışsın gibi."

06 Mayıs 2026

H.Çiğdem Deniz